

Arrest

nr. 243 534 van 30 oktober 2020
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 23 april 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 7 april 2020 waarbij de overdrachtstermijn van de Dublintransfer wordt verlengd.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 oktober 2020 , waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 oktober 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat D. GEENS verschijnt voor verzoeker en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die loco advocaat D. MATRAY verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 22 juli 2019 diende verzoeker een verzoek om internationale bescherming bij de Dienst Vreemdelingenzaken in. Verzoeker legde hierbij een Poolse visum voor.

Op 24 september 2019 richtte de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) een overnameverzoek aan de Poolse instanties op grond van artikel 12.4 van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat

verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking) (hierna: de Dublin III-verordening).

Op 3 oktober 2019 weigerden de Poolse autoriteiten het overnameverzoek wegens gebrek aan het AFIS-document als bewijs van het internationaal beschermingsverzoek in België.

Op 4 oktober 2019 richtte de gemachtigde een verzoek tot herziening van de overnameweigering aan Polen en voegde het gevraagde document.

Op 10 oktober 2019 stemden de Poolse autoriteiten op grond van artikel 12(4) van de Dublin III-verordening in met de overname van verzoeker.

Op 23 oktober 2019 nam de gemachtigde een overdrachtsbesluit (beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten - bijlage 26quater). Tegen deze beslissing diende verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) gekend onder het rolnummer RvV 239 147.

Op 21 december 2019 bracht de raadsman van verzoeker de gemachtigde op de hoogte van het nieuw adres van verzoeker te Meise.

Op 11 februari 2020 vroeg de gemachtigde aan de politiezone "PZ KLM" om woonstcontroles te doen op het door de raadsman van verzoeker doorgegeven adres.

Op 7 april 2020 nam de gemachtigde de beslissing tot verlenging van de overdrachtstermijn van de Dublintransfer. De Poolse autoriteiten werden met een schrijven van 7 april 2020 eveneens op de hoogte gebracht van die beslissing.

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"Gelet op artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen,

Overwegende dat de persoon die verklaart te heten L. Y. geboren te Damascus, op (...)1970 en van nationaliteit te zijn : Syrië (Arabische Rep.) het voorwerp is van de beslissing van verlenging van de overdrachtstermijn in het kader van de Dublinprocedure dd. 07.04.2020

Overwegende dat op 10.10.2019 een akkoord werd bekomen van lidstaat Polen op grond van artikel 12(4) van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 Van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 (Dublin Verordening).

Overwegende dat artikel 29.1 van de Dublinverordening voorziet dat de betrokkene uiterlijk binnen de zes maanden vanaf de aanvaarding van het verzoek door de andere lidstaat dient overgedragen te worden.

Overwegende dat artikel 29.2 van de Dublin Verordening stelt dat de termijn van overdracht kan verlengd worden tot maximaal één jaar indien de overdracht wegens gevangenzetting van de betrokkene niet kon worden uitgevoerd of tot maximaal 18 maanden indien de betrokkene onderduikt.

Overwegende dat artikel 9.2 van de Uitvoeringsverordening (EU) Nr. 118/2014 van de Commissie van 30 januari 2014 tot wijziging van de Verordening (EG) nr. 1560/2003 bepaalt dat de lidstaat die om een van de in artikel 29.2 van de Dublin Verordening bedoelde redenen niet tot de overdracht kan overgaan binnen de normale termijn, de verantwoordelijke lidstaat daarvan op de hoogte moet gesteld worden voor het einde van de oorspronkelijke termijn.

Overwegende dat betrokkene op 25.10.2019 een beslissing '26quater' werd betekend waarbij geoordeeld werd dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming.

Overwegende dat op 07.04.2020 werd beslist de overdrachtstermijn te verlengen op basis van artikel 29.2 van de Dublin Verordening omdat:

De betrokkene verliet het opvangcentrum van Lommel, waar hij verbleef, en deelde op 21.12.2019 via zijn advocaat een nieuwe verblijfplaats mee, te weten [...]. Op 25.02.2020 volgde een afvoering van ambtswege door het gemeentebestuur van Lommel. De politie van politiezone KLM deelde op 03.03.2020 mee dat op bovenvermeld adres een controle werd verricht en dat de betrokkene niet werd aangetroffen. Een kennis van de betrokkene, die woonachtig is op het bovenvermelde adres, deelde mee dat de betrokkene sinds vorige week vertrok naar een vriend in het Brussels. De kennis voegde toe dat het mogelijk is dat de betrokkene zich binnenkort terug aanbiedt op het adres gezien hij daar al eens overnacht. De betrokkene deelde sindsdien geen nieuwe verblijfplaats mee of bood zich niet meer bij onze diensten aan. Hieruit dient te worden besloten dat de betrokkene zich op deze wijze poogt te onttrekken aan de procedure, die moet leiden tot de overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat, of ten minste poogt deze te bemoeilijken, te belemmeren en te vertragen. Gelet op het voorgaande is het gerechtvaardigd de Poolse instanties conform artikel 29(2) van Verordening 604/2013 in te lichten dat een overdracht van de betrokkene dient te worden uitgesteld vanwege het met onbekende bestemming verdwijnen van de betrokkene en te verzoeken de overdrachtstermijn te verlengen tot maximaal 18 maanden, te weten tot 10.04.2021.”

Op 17 april 2020 richt de raadsman van verzoeker een e-mail aan de Dublinunit van de Dienst Vreemdelingenzaken met de opmerking dat de overdrachtstermijn van zes maanden is verstreken, nu het Pools akkoord dateert van 10 oktober 2019 en de vraag of kan bevestigd worden dat België de verantwoordelijke lidstaat is geworden.

Op 20 april 2020 deelt de Dublindienst aan de raadsman mee dat het akkoord met Polen werd verlengd op 7 april 2020. Dezelfde dag vraagt de raadsman van verzoeker aan de Dublindienst om een kopie van de beslissing tot verlenging van de overdrachtstermijn. Vervolgens richt de raadsman dezelfde dag dezelfde vraag aan de dienst openbaarheid van bestuur van de Dienst Vreemdelingenzaken. Op dezelfde dag maakt de dienst openbaarheid van bestuur de beslissing tot verlenging aan verzoekers raadsman over.

2. Onderzoek van het beroep

In zijn enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 29 van de Dublin III-verordening, van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Hij licht het middel onder meer toe als volgt:

“4. De verzoekende partij merkt vervolgens op dat de gemachtigde een foutieve toepassing maakt van artikel 29.2 van de Dublin III-Verordening tot verlenging van de termijn van de overdracht naar 18 maanden, minstens dat de gemachtigde onzorgvuldig of kennelijk onredelijk handelt gelet op de aangehaalde redenen tot verlenging van de overdrachtstermijn.

Uit artikel 29, eerste en tweede lid van de Dublin III - verordening en artikel 9, tweede lid van de Uitvoeringsverordening 118/2014 blijkt dat de lidstaat die de overname of terugname heeft gevraagd aan de verantwoordelijke lidstaat, in principe over een termijn van zes maanden beschikt om de betrokkene effectief over te dragen aan de verantwoordelijke lidstaat. Deze termijn van zes maanden begint te lopen vanaf de (impliciete) aanvaarding van het overnameverzoek door de verantwoordelijke lidstaat of, wanneer er een schorsend beroep of bezwaar werd ingesteld tegen het overdrachtsbesluit, vanaf de definitieve beslissing op dit schorsend beroep of bezwaar (artikel 29, eerste lid van de Dublin III - verordening).

Bij wege van uitzondering kan deze termijn van zes maanden worden verlengd tot achttien maanden indien de betrokkene onderduikt (artikel 29, tweede lid van de Dublin III - verordening).

Slechts in een uitzonderlijke situatie kan de termijn derhalve worden verlengd tot maximaal 18 maanden: “Indien de overdracht wegens gevangenzetting van de betrokkene niet kon worden uitgevoerd, kan deze termijn tot maximaal één jaar worden verlengd of tot maximaal 18 maanden indien de betrokkene onderduikt”.

5. Verzoeker verbleef op het moment dat hij de bijlage 26quater verkreeg in het opvangcentrum van Lommel ([...]). Verzoeker werd genooddaakt om het opvangcentrum te verlaten, waarna door verzoeker op 21 december 2019 zijn adres werd meegedeeld aan de verzoekende partij ([...]). Op 25 februari

2020 werd verzoeker nog ambtshalve afgevoerd van zijn adres in het opvangcentrum van Lommel. Verzoeker mocht hier niet meer verblijven en bezit, sinds het verkrijgen van de bijlage 26quater, niet langer over een legaal verblijf.

Door de gemachtigde wordt in de bestreden beslissing bevestigd dat verzoeker, na het noodgedwongen verlaten van het opvangcentrum van Lommel, zijn nieuwe verblijfplaats heeft meegedeeld ([...]). Hiervoor bestaat geen betwisting.

6. In het administratief dossier bevindt zich vervolgens een schrijven van mevrouw V. K. (PZ KLM) met als titel: "adrescontrole L. Y., [...]", daterende van 3 maart 2020, waarop de bestreden beslissing zich baseert (zie: "De politie van politiezone KLM deelde op 03.03.2020 mee dat op bovenvermeld adres een controle werd verricht en dat betrokkene niet werd aangetroffen"; stuk 1).

Dit betreft een mail waarbij wordt vermeld als volgt (stuk 3):

Hierbij wens ik u alvast mee te delen dat de ploegen zich hebben aangeboden op het adres. De kennis van L. Y., die aldaar woonachtig is, wist te zeggen dat hij vertrokken is sinds vorige week naar een vriend in het Brusselse, naam en adres ongekend. Het is volgens de kennis wel mogelijk dat L. zich binnenkort terug aanbiedt op het adres P. gezien hij daar al eens overnacht. Dit is spijtig genoeg alle info die wij maar hebben kunnen bekomen.

Hieruit kan worden afgeleid dat:

- Er een éénmalige controle heeft plaatsgevonden op een onbekende datum en op een onbekend tijdstip ("Hierbij wens ik u alvast mee te delen dat de ploegen zich hebben aangeboden op het adres");

- Er op het meegedeelde adres door verzoeker een kennis van de heer L. Y. werd aangetroffen, die aldaar woonachtig is ("De kennis van L. Y., die aldaar woonachtig is"). Door deze kennis werd bevestigd dat verzoeker aldaar overnacht, waaruit blijkt dat verzoeker op het adres kan worden aangetroffen ("gezien hij daar al eens overnacht").

- Verzoeker op het moment dat "de ploegen" zich op het adres hebben aangeboden (op een onbekende datum en op een onbekend tijdstip) niet op het adres bevond omdat hij "vorige week naar een vriend in het Brusselse" is vertrokken ("wist te zeggen dat hij vertrokken is sinds vorige week naar een vriend in het Brusselse, naam en adres ongekend"). De vermelding "vorige week" kan niet precies in de tijd worden gesitueerd, aangezien de datum en het tijdstip van de controle niet werden vermeld. De datum van de mail betreft 3 maart 2020 (een dinsdag), waaruit blijkt dat verzoeker mogelijk nog maar kort voordien naar "het Brusselse" is vertrokken.

- De kennis van de heer L. Y. vervolgens bevestigd dat verzoeker zich vermoedelijk binnenkort terug aanbiedt op het adres aan de Potaardestraat ("Het is volgens de kennis wel mogelijk dat L. zich binnenkort terug aanbiedt op het adres P. gezien hij daar al eens overnacht"), waaruit kan worden afgeleid dat verzoeker opnieuw op het adres kan worden aangetroffen.

Er blijkt derhalve niet dat:

- er nadien nog een controle heeft plaatsgevonden van het adres van verzoeker (ook al begint de aanhef van het bericht met "Hierbij wens ik u alvast mee te delen dat").

- Er blijkt evenmin dat, via de kennis van verzoeker, er een boodschap werd gegeven aan verzoeker om zich aan bieden bij de politiediensten (of bij verweerder).

Het is dan ook onzorgvuldig en kennelijk onredelijk dat de gemachtigde vervolgens, gelet op de voorgaande vaststellingen, stelt dat: "De betrokkene deelde sindsdien geen nieuwe verblijfplaats mee of bood zich niet meer bij onze diensten aan. Hieruit dient te worden besloten dat de betrokkene zich op deze wijze poogt te onttrekken aan de procedure, die moet leiden tot de overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat, of ten minste poogt deze te bemoeilijken, te belemmeren en te vertragen" (stuk 1).

Er vond één controle plaats, waarbij werd vastgesteld dat verzoeker weldegelijk verblijvende was op het adres dat hij opgaf en dat hij zich opnieuw op dit adres zou aanbieden. Hij was nog maar kort voordien

vertrokken naar het "Brusselse" zonder de bedoeling hier lang te verblijven, aangezien hij zich terug zou begeven naar zijn adres in M. Er blijkt niet dat er nadien nog een controle heeft plaatsgevonden van het adres van verzoeker, terwijl er voldoende indicaties waren dat verzoeker nadien wel op het adres kon worden aangetroffen. Er blijkt evenmin dat, via de kennis van verzoeker, er een boodschap werd gegeven om zich aan bieden bij de politiediensten (of bij verweerder).

De gemachtigde schendt hiermee artikel 29.2 van de Dublin III-Verordening, minstens handelt de gemachtigde onzorgvuldig en kennelijk onredelijk.

7. In ondergeschikte orde, merkt de verzoekende partij op dat verweerder minstens onzorgvuldig dan wel kennelijk onredelijk handelt omdat de gemachtigde opteerde, gelet op bovenvermelde elementen, voor het opleggen van de maximale termijn van 18 maanden.

Dit is, gelet op het uitgevoerde onderzoek door de lokale politie en verweerder, onzorgvuldig dan wel kennelijk onredelijk aangezien de opgelegde sanctie niet evenredig is met de vaststellingen die werden verricht.

Er vond één controle plaats, waarbij werd vastgesteld dat verzoeker weldegelijk verblijvende was op het adres dat hij opgaf en dat hij zich opnieuw op dit adres zou aanbieden. Hij was nog maar kort voordien vertrokken naar het "Brusselse" zonder de bedoeling hier lang te verblijven, aangezien hij zich terug zou begeven naar zijn adres in M. Er blijkt niet dat er nadien nog een controle heeft plaatsgevonden van het adres van verzoeker, terwijl er voldoende indicaties waren dat verzoeker nadien wel op het adres kon worden aangetroffen. Er blijkt evenmin dat, via de kennis van verzoeker, er een boodschap werd gegeven om zich aan bieden bij de politiediensten (of bij verweerder).

De gemachtigde schendt hiermee artikel 29.2 van de Dublin III-Verordening, minstens handelt de gemachtigde onzorgvuldig en kennelijk onredelijk."

Na een theoretische uiteenzetting over artikel 29, tweede lid van de Dublin III-verordening en artikel 9, tweede lid van de Uitvoeringsverordening 118/2014 onderstreept verzoeker dat enkel bij wege van uitzondering de termijn van zes maanden kan worden verlengd tot 18 maanden indien de betrokkene onderduikt. Verzoeker licht toe dat hij in het opvangcentrum te Lommel verbleef toen het overdrachtsbesluit (bijlage 26quater) aan hem werd ter kennis gebracht. Verzoeker werd genooddaakt om het opvangcentrum te verlaten omdat hij niet langer in het centrum mocht verblijven. Verzoeker stipt aan dat niet is betwist dat hij zijn nieuwe verblijfplaats te Meise aan de gemachtigde heeft meegedeeld. Verzoeker citeert vervolgens het schrijven van Mw. V.K. van de politiezone "KLM" dat zich in het administratief dossier bevindt met als titel "adrescontrole L/Y. [adres]". Volgens verzoeker kan hieruit onder meer worden afgeleid dat er slechts een eenmalige controle heeft plaats gevonden op een onbekende datum en op een onbekend tijdstip. Verder blijkt volgens hem dat op het adres een kennis van verzoeker werd aangetroffen die bevestigd heeft dat verzoeker daar overnacht, waaruit ook blijkt dat verzoeker daar kan worden aangetroffen. Er blijkt volgens hem niet dat er nadien nog een tweede controle heeft plaats gevonden op het adres van verzoeker, noch dat er een boodschap werd gegeven aan verzoeker dat hij zich moest aanbieden bij de politiediensten of bij de gemachtigde. Volgens verzoeker wordt op een onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze besloten dat hij zich poogt te onttrekken aan de procedure die moet leiden tot de overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat of dat hij die tracht te bemoeilijken of belemmeren. Hieruit leidt verzoeker een schending af van het zorgvuldigheidsbeginsel of redelijkheidsbeginsel in het licht van artikel 29.2 van de Dublin III-verordening.

In de nota met opmerkingen doet verweerder eveneens een uitgebreide theoretische uiteenzetting over artikel 29 van de Dublin III-verordening en over de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie, meer bepaald het arrest Jawo van 19 maart 2019, C-163/17. Met betrekking tot het betoog van verzoeker over de woonstcontrole die heeft plaats gehad, stelt verweerder dat verzoeker niet betwist dat bij de woonstcontrole werd vastgesteld dat hij niet kon worden aangetroffen op het opgegeven adres, dat niet bleek dat hij daar woonachtig was maar er volgens de kennis een kans was dat hij er zich terug zou aandienen, dat geen adres of naam kon worden gegeven door de kennis die wel woonachtig was op het adres van de vriend in het Brusselse waar verzoeker zou verblijven, dat verzoeker dus niet kon gelokaliseerd worden, dat hij geen nieuwe verblijfplaats heeft meegedeeld en dat hij zich niet opnieuw heeft aangeboden bij de diensten van verweerder. Volgens verweerder kon de gemachtigde gezien die vaststellingen terecht overgaan tot verlenging van de overdrachtstermijn wegens het met onbekende bestemming verdwijnen van verzoeker.

Aangaande de opgeworpen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

De grondslag van de thans bestreden beslissing is artikel 29.2 van de Dublin III-verordening, waarvan verzoeker eveneens de schending aanvoert.

Deze bepaling luidt als volgt:

“Indien de overdracht niet plaatsvindt binnen de gestelde termijn van zes maanden, komt de verplichting voor de verantwoordelijke lidstaat om de betrokkene over te nemen of terug te nemen, te vervallen, en gaat de verantwoordelijkheid over op de verzoekende lidstaat. Indien de overdracht wegens gevangenzetting van de betrokkene niet kon worden uitgevoerd, kan deze termijn tot maximaal één jaar worden verlengd of tot maximaal 18 maanden indien de betrokkene onderduikt.”

Uit deze bepaling blijkt dat de overdrachtstermijn enkel tot maximaal 18 maanden mag verlengd worden als de betrokken vreemdeling onderduikt.

Het Hof van Justitie heeft in het arrest Jawo (HvJ 19 maart 2019, C-163/17, §§ 53-55) geoordeeld dat de Dublin III-verordening “[a]angaande de vraag onder welke omstandigheden ervan kan worden uitgegaan dat de verzoeker „ondergedoken is” in de zin van artikel 29, lid 2, tweede zin, van de Dublin III-verordening, [...] geen nadere toelichting verstrekt”; dat deze verordening geen definitie van het begrip “onderduiken” bevat en “dat wanneer een bepaling van Unierecht voor een bepaald begrip niet naar het recht van de lidstaten verwijst, dat het begrip in de gehele Unie autonoom en uniform [moet worden] uitgelegd, waarbij niet alleen rekening wordt gehouden met de bewoordingen van de betrokken bepaling, maar ook met haar context en met het doel van de regeling waarvan zij deel uitmaakt (arrest van 8 maart 2018, DOCERAM, C-395/16, EU:C:2018:172, punt 20 en de aldaar aangehaalde rechtspraak)”.

In het arrest Jawo heeft het Hof van Justitie eveneens het volgende aangestipt:

“§ 56. In dat verband volgt uit de normale betekenis van het begrip „onderduiken”, dat in de meeste taalversies van artikel 29, lid 2, tweede zin, van de Dublin III-verordening wordt gebruikt en uitgaat van de wil van de betrokken persoon om te ontsnappen aan iemand of zich te onttrekken aan iets – in de onderhavige context: aan de bevoegde autoriteiten en dus aan zijn overdracht –, dat die bepaling in beginsel slechts toepasselijk is wanneer deze persoon zich opzettelijk onttrekt aan die autoriteiten. Artikel 9, lid 1, van de uitvoeringsverordening vermeldt overigens, als een van de mogelijke redenen voor uitstel van een overdracht, het feit dat „de asielzoeker zich aan de uitvoering van de overdracht heeft onttrokken”, wat het bestaan van een opzettelijk element veronderstelt. Evenzo definieert artikel 2, onder n), van de Dublin III-verordening het begrip „risico op onderduiken” door in verschillende taalversies, waaronder de Duitse, te verwijzen naar de vrees dat de betrokkene, door onder te duiken, „zich onttrekt” aan de overdrachtsprocedure.

[...]

§ 59. Gelet op deze doelstelling van een snelle behandeling wordt met de in artikel 29, lid 1 en lid 2, tweede zin, van de Dublin III-verordening bepaalde overdrachtstermijn beoogd ervoor te zorgen dat de betrokken persoon zo snel mogelijk daadwerkelijk wordt overgebracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van diens verzoek om internationale bescherming, en tegelijkertijd – gelet op de aan de overdracht verbonden praktische complicaties en organisatorische problemen – de beide betrokken lidstaten de nodige tijd te geven om overleg te plegen over de totstandbrenging van de overdracht, en meer in het bijzonder de verzoekende lidstaat in staat te stellen de wijze waarop de overdracht zal plaatsvinden te regelen (zie in die zin arrest van 29 januari 2009, Petrosian, C-19/08, EU:C:2009:41, punt 40).

§ 60. In die context maakt artikel 29, lid 2, tweede zin, van de Dublin III-verordening het in uitzonderlijke gevallen mogelijk die termijn van zes maanden te verlengen, om rekening te houden met de materiële onmogelijkheid voor de verzoekende lidstaat om de overdracht van de betrokken persoon uit te voeren wegens diens gevangenzetting of onderduiking.

[...]

§ 70. Artikel 29, lid 2, tweede zin, van de Dublin III-verordening dient aldus te worden uitgelegd dat een verzoeker „onderduikt” in de zin van die bepaling wanneer deze persoon doelbewust ervoor zorgt dat hij

buiten het bereik blijft van de nationale autoriteiten die verantwoordelijk zijn voor de uitvoering van de overdracht, teneinde deze overdracht te voorkomen. Aangenomen mag worden dat zulks het geval is wanneer die overdracht niet kan worden uitgevoerd omdat de verzoeker de hem toegekende woonplaats heeft verlaten zonder de bevoegde nationale autoriteiten van zijn afwezigheid op de hoogte te brengen, op voorwaarde dat hij werd geïnformeerd over zijn desbetreffende verplichtingen, hetgeen de verwijzende rechter dient na te gaan. De betrokken verzoeker behoudt de mogelijkheid om aan te tonen dat er geldige redenen waren om de autoriteiten niet in te lichten over zijn afwezigheid en dat hij niet de bedoeling had om zich te onttrekken aan die autoriteiten.”

Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker kan worden gevolgd waar hij stelt dat het verlengen van de termijn voor overdracht een uitzondering betreft en dat hieruit volgt dat deze bepaling restrictief dient te worden geïnterpreteerd.

Uit het arrest Jawo blijkt onder meer dat er een intentioneel element (het zich doelbewust onttrekken aan de overdrachtsprocedure) is vereist om te kunnen besluiten dat een vreemdeling onderduikt en dat dit intentioneel element wordt vermoed te bestaan indien de betrokken vreemdeling de hem toegekende woonplaats heeft verlaten zonder de bevoegde nationale autoriteiten van zijn afwezigheid op de hoogte te brengen terwijl hij geïnformeerd was over deze verplichting.

In casu voert verzoeker aan dat hij niet langer mocht blijven in het opvangcentrum in Lommel en daarom een andere verblijfplaats heeft gezocht waarvan hij het adres heeft doorgegeven aan de gemachtigde. Verweerder betwist dit niet in de nota. De Raad lijkt te moeten vaststellen dat op het ogenblik dat de thans bestreden beslissing werd genomen op 7 april 2020 er niet langer sprake was van “de hem toegekende woonplaats” waarvan melding wordt gemaakt in paragraaf 70 van het arrest Jawo. Daargelaten de vraag of verzoeker de mogelijkheid had om in een “hem toegekende woonplaats” te verblijven tot op het ogenblik van de daadwerkelijke overdracht (cf. HvJ 27 september 2012, C-179/11, Cimade en Gisti waarin het Hof stelt dat een lidstaat, bij wie een beschermingsverzoek wordt ingediend, de in Richtlijn 2003/9 vastgestelde minimale opvangvoorzieningen ook moet verstrekken aan een verzoeker van internationale bescherming ten aanzien van wie hij een overdrachtsbesluit neemt en deze verplichting pas eindigt wanneer de verzoeker daadwerkelijk wordt overgedragen), blijkt dat hij spontaan zijn nieuw adres te Meise aan de gemachtigde heeft kenbaar gemaakt. Er blijkt eveneens dat de gemachtigde met een schrijven van 11 februari 2020 de bevoegde politiezone heeft verzocht om woonstcontroles te verrichten op dit adres. Er werd hiervoor ook ter attentie van de politiezone “KLM” een invuldocument met datum van 11 februari 2020 overgemaakt, blijkens het administratief dossier, met de volgende vermelding: “*Indien de genaamde L.Y. geboren op [...], die de Syrische (Arabische Rep.) nationaliteit heeft niet kon worden weerhouden **na meerdere controles** op het verblijfadres, kan u dan volgende elementen communiceren aan het Bureau Sefor: Data en uren van de gedane controles met aanduiding van vaststellingen (**gelieve meerdere controles te doen**)*” (eigen vet zetten).

Uit het voorgaande blijkt dat de gemachtigde zelf uitdrukkelijk heeft gevraagd meerdere controles op het verblijfsadres te doen. Er worden dienaangaande ook meerdere invullijnen op het formulier voorzien. Met verzoeker moet de Raad vaststellen dat noch uit de bestreden beslissing, noch uit het attest van Mw. V.K. van 3 maart 2020 aangaande de adrescontrole van verzoeker op het hem doorgegeven adres blijkt dat de politie is overgegaan tot meer dan een enkele woonstcontrole. Uit het verslag blijkt bovendien inderdaad dat de kennis die daar werd aangetroffen heeft verklaard dat het mogelijk is dat verzoeker “*zich binnenkort terug aanbiedt op het adres P. gezien hij daar al eens overnacht*”. Ook al heeft die kennis volgens dit attest ook verklaard dat verzoeker sinds korte tijd was vertrokken naar een vriend in het Brusselse, kan de Raad er niet aan voorbij gaan dat die kennis eveneens heeft verklaard dat verzoeker zich mogelijks binnenkort terug zou aanbieden en op het door hem opgegeven adres soms overnacht. Er blijkt niet dat de politie een tweede woonstcontrole heeft gedaan, noch dat er een bericht werd nagalaten voor verzoeker waarin hij werd opgeroepen zich aan te melden.

De Raad meent dan ook, des te meer nu de gemachtigde blijkens het invulformulier van 11 februari 2020 zelf uitdrukkelijk belang hecht aan meerdere controles, dat verzoeker kan gevolgd worden waar hij stelt dat op onzorgvuldige wijze op basis van een enkele negatieve woonstcontrole is vastgesteld dat betrokkene zich poogt te onttrekken aan de overdrachtsprocedure. Er werd door de gemachtigde niet na zorgvuldige feitenvaststelling geconcludeerd dat verzoeker met onbekende bestemming is verdwenen of is ondergedoken zodat de overdrachtstermijn tot maximaal 18 maanden kon verlengd worden, minstens blijkt geen zorgvuldige voorbereiding van de thans bestreden beslissing.

Een schending van de zorgvuldigheidsplicht in het licht van artikel 29.2 van de Dublin III-verordening wordt aangenomen.

Waar verweerder er in de nota op wijst dat dat verzoeker niet betwist dat bij de woonstcontrole werd vastgesteld dat hij niet kon worden aangetroffen op het opgegeven adres, dat niet bleek dat hij daar woonachtig was maar er volgens de kennis een kans was dat hij er zich terug zou aandienen, dat geen adres of naam kon worden gegeven door de kennis die wel woonachtig was op het adres van de vriend in het Brusselse waar verzoeker zou verblijven, dat verzoeker dus niet kon gelokaliseerd worden, dat hij geen nieuwe verblijfplaats heeft meegedeeld en dat hij zich niet opnieuw heeft aangeboden bij de diensten van verweerder, is de Raad van oordeel dat dit niet wegneemt dat op onzorgvuldige wijze werd vastgesteld dat verzoeker ondergedoken is. De Raad volgt verweerder op basis van een enkele woonstcontrole niet dat verzoeker "niet kon gelokaliseerd worden" aangezien verweerder erkent dat de kennis uitdrukkelijk op de mogelijkheid heeft gewezen dat verzoeker zich binnen korte termijn op dat adres terug zou aanmelden om er te overnachten en er niet blijkt dat verzoeker - eventueel via die kennis of op enige andere wijze- door de politie of door de gemachtigde is verzocht zich aan te melden, noch blijkt een tweede woonstcontrole. De Raad herhaalt dat uit het invulformulier gedateerd op 11 februari 2020, specifiek op naam van verzoeker, dat door de gemachtigde ook aan de bevoegde politiezone werd overgemaakt, blijkt dat de gemachtigde zelf belang hecht aan het feit dat door de politie meerdere controles worden gedaan.

Dit onderdeel van het middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Aangezien het middel in de aangegeven mate gegrond is, dienen de overige onderdelen van het middel niet verder te worden onderzocht.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 7 april 2020 waarbij de overdrachtstermijn van de Dublintransfer wordt verlengd, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig oktober tweeduizend twintig door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES